

Το «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών».

Υπό π. Γρηγορίου Αρχιεραγίτη Καθηγουμένου Ι.Μ. Δοχειαρίου

από Romfea.gr, Δευτέρα, 03 Ιουλίου 2017

Τὰ ἀπόβραδα, ὅταν οἱ μοναχοί μου ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὶς οἰκοδομές, οἱ κηπουροὶ ἀπὸ τοὺς κήπους καὶ ἄλλοι ἀπὸ ποικίλες μαστοριές, συνάζονται στὸν χώρο τοῦ ἡγουμενείου.

Σ' αὐτὴν τὴν καλογερικὴ σύναξη πάντοτε ἕνας μοναχὸς καλοδιαβαστὴς μᾶς ἀναγινώσκει παλαιὰ καὶ νέα καὶ ἐπίκαιρα ἐκκλησιαστικά.

Ἄρκετὲς ἡμέρες σ' αὐτὴν τὴν ἄτυπη σύναξη ἀκροάστηκα τὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης.

Βέβαια ὁ συγγραφέας φαίνεται νὰ μὴν ἔχη διαβάσει ποτὲ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἀγνοεῖ ὅτι ἡ διδαχὴ τοῦ Κυρίου εἶναι ἀπλή, κατανοητὴ, λευκοφορεμένη, χωρὶς πτυχές καὶ σκιές.

Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ποὺ πιστεύουν ὅτι ὅσο πιὸ δύσκολα γράφουν, ὅσο πιὸ δυσνόητα ἀποδίδουν τὴν διδαχὴ τῆς Ἐκκλησίας, τόσο περισσότερο φαίνονται ἀνεβασμένοι πνευματικὰ καὶ πεπαιδευμένοι.

Ἔτσι, αὐτὰ ποὺ ἔγραψε γιὰ τὴν σύνοδο μᾶλλον τὰ ἀπηύθυνε σὲ ἐπίπεδο μορφωμένων καὶ ὄχι στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἄλγος τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ γι' αὐτὴν τὴν Σύνοδο εἶναι ἀνίατο, γιατί δὲν κατάλαβε ποιὸς ἦταν ὁ σκοπὸς τῆς.

Νὰ καταπολεμήσει κάποια αἵρεση ποὺ μᾶς μαστίζει ἢ νὰ μᾶς ρίξει στὴν κοιλάδα τῆς γυναικὸς τοῦ Λώτ; Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀνοίξω δύο-τρία παραθύρια, ἂν καὶ ἀπὸ τὰ παραθύρια ἄκουσα ἀπὸ τὰ παιδικὰ μου χρόνια τὰ ωραιότερα τραγούδια τοῦ ἔρωτα καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τραγουδήσω· μᾶλλον κοπετὸν θὰ ποιήσω.

Παρακινεῖ ἡ ἐν λόγῳ σύνοδος τὴν συμμετοχὴ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο ποὺ καταχρηστικὰ λέγεται Ἐκκλησιῶν.

Αὐτὸ τὸ Συμβούλιο τῶν «Ἐκκλησιῶν» τὸ γνῶρισα ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἔστειλε τροφίμα στὰ ἐκκλησιαστικὰ ἰδρύματα. Ἔστειλε μία φασολάδα κομμένη στὴν μέση, ἴσως ὁ προορισμὸς τῆς δὲν ἦταν γιὰ ἀνθρώπους, κι ἕνα κίτρινο ὀλλανδικὸ τυρί.

Τρώγωντάς τα αὐτὰ τὰ παιδιὰ στὴν τράπεζα τῆς Σχολῆς, γέμιζε ἡ ψυχὴ τους ἀγωνία νὰ προλάβουν. Κι ἐμεῖς ποὺ προτιμούσαμε νὰ μείνουμε νηστικοί, παρὰ νὰ τὰ γευθοῦμε, ἐμπαικτικὰ τοὺς λέγαμε: «Γρήγορα, ριβέρνεις-δὲν ριβέρνεις».

Κι ὅταν εὔρισκε πληρωμένο τὸ ἀναγκαῖο, ἀπ' τὸ παράθυρο πηδοῦσε στὸ κτῆμα τοῦ Σώστη, γιὰ νὰ μὴν ἀποδοκιμαστῆ. Δυστυχῶς, ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ φανοῦν ἀρωγοὶ στὰ εὐαγῆ αὐτὰ ἰδρύματα καὶ περίμεναν νὰ λειτουργήσουν μὲ τὰ θαυμάσια αὐτὰ προϊόντα τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν»!

Κάπου ἐκεῖ στὶς ἀρχὲς τοῦ '60 ἔγινε ἕνα τέτοιο συμβούλιο στὸ νησὶ τῆς Ρόδου. Εἰδικὸ καράβι μετέφερε τοὺς συνέδρους στὴν Ρόδο.

Μέσα στὸ καράβι λειτούργησαν καὶ οἱ ὀρθόδοξοι καὶ ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τοῦ προτεσταντισμοῦ. Συμμετεῖχε καὶ ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Παναγιώτης Τρεμπέλας.

Οἱ προτεστάντες, μόλις τελείωσε ἡ λειτουργία τους, ὅ,τι ἀπέμεινε στὸ σκεῦος ποὺ λειτούργησαν, ἀνοίξανε τὸ φινιστρίνι τοῦ καραβιοῦ καὶ τὸ πέταξαν στὴν θάλασσα!

Καὶ εἶπε τότε ὁ κυρ-Παναγιώτης ὁ θεολόγος: *«Ἄγενῆς ἡ πράξις. Καὶ σ' ἕνα ξένο σπῆτι νὰ πάω, ἂν μείνη κάτι στὸ ποτήρι ποὺ μὲ κέρασαν, δὲν θ' ἀνοίξω τὸ παράθυρο νὰ τὸ πετάξω ἔξω».*

Στὴν Ρόδο, σὲ μιὰ συνεδρία, μίλησε ἕνας προτεστάντης ἕνα ὀλόκληρο ἀπόγευμα. Ὅλοι θαύμασαν τὴν παιδεία του. Τὸ βράδυ ἔφαγαν ὅλοι στὸ ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ἀνέβηκαν στὰ δωμάτια. Ὁ γερο-Ἰσίδωρος ὁ Καλύμνου ἀργοπόρησε καὶ ἀνέβηκε σιγά-σιγὰ νὰ βρῆ τὸ δωμάτιό του.

Κατά λάθος ανοίγει την πόρτα ἄλλου δωματίου καὶ βλέπει τὸν σπουδαῖο λαλήσαντα προτεστάντη ἐπιβήτορα. Ἦρεμα τοῦ λέγει: «Excuse me».

Ἐκκλῆσειε τὴν πόρτα ὁ γερο-Ἰσιδωρος καὶ ὅλη νύχτα σκεπτότανε: «Τί θέλουμε ἐμεῖς μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Αὐτοὶ οἱ περισσότεροὶ εἶναι ἀρειανοί, δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. Εἶναι ἀντιπριαδίτες, ἀρνοῦνται τὴν Ἁγία Τριάδα».

Ἄς μᾶς ἔλεγε αὐτὴ ἡ σύνοδος τί ὠφέλεια ἔχουμε νὰ συνδιαλεγώμαστε μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι, δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουν καλύτερη παιδεία ἀπὸ μᾶς καὶ ἂν θέλουν νὰ μάθουν τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς εἶναι πάρα πολὺ εὐκόλο.

Ποῖός λόγος συντρέχει νὰ παρευρισκώμαστε ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι στὰ συνέδρια τῶν ἀρειανῶν καὶ ἀντιπριαδιτῶν; Τί ἀποκομίσαμε ἀπὸ αὐτὰ τὰ συνέδρια;

Καὶ αὐτοὶ τί ὠφελήθηκαν ἀπὸ μᾶς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ πόσοι ἔγιναν ὀρθόδοξοι ἀπὸ αὐτούς;

Τὰ λόγια μας καὶ τὶς κουβέντες μας τὶς ξέρουνε πολὺ καλά. Μήπως πήγαμε ἐκεῖ μὲ παρουσία ἀσκητική; Ἦ παρευρεθήκαμε μὲ παρουσία μαρτυρική;

Πιστεύω ὄχι, γιατί οἱ σύνοδοι πηγαίνουν γιὰ ἐπίδειξη γνώσεων καὶ ἀναβάθμιση τῆς προσωπικότητάς τους στὸν κόσμο. Τὶ μεγάλο κακὸ κάνουμε!

Νὰ σπρώχνουμε τὶς ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες σὲ συνέδρια ἀντιχριστῶν καὶ ἀντιθέων. Τὰ συνέδρια αὐτὰ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τὰ ἀποκαλέσω τὴν πηγάδα τοῦ Μελιγαλά, ὅπου ἔρριξαν οἱ τότε κρατοῦντες ζωντανούς καὶ πεθαμένους μέσα, χωρὶς καμμία ἐλπίδα σωτηρίας. Σ' αὐτὴν τὴν πηγάδα τὴν ὀνομαστή καὶ χαρακτηριστικὴ θέλει νὰ μᾶς ρίξη ἐπίσημα καὶ ἡ Ἐκκλησία μας;

Ἐπιτέλους, ἔχουμε δικά μας ἀμπελοχώραφα νὰ καλλιεργήσουμε. Δὲν χρειάζονται ἐπεκτάσεις. Ἄς δοῦμε καὶ ἄς κλάψουμε τὴν κατάσταση τῆς Ἑλλαδίτσας σήμερα καὶ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ. **«Γενοῦ ἴλεως, Κύριε».**

Τὸ πάπλωμά μας πιὰ δὲν φτάνει νὰ μᾶς σκεπάσῃ. Τὸ ἴφαγε ὁ σκόρος τῆς ἀθεΐας, τῆς ἀνωμαλίας καὶ τῆς ἀνηθικότητας, καὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ζιζανίων ποὺ περιτρέχουν τὴν ἑλλαδικὴ ἐπικράτεια.

Διαβάστε τὶ θὰ διδάσκονται τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα καὶ ἐπιτέλους ἐξεγερθῆτε καὶ ἀφῆστε τὰ παγκόσμια συμβούλια, στὰ ὁποῖα βασιλεύουν τὰ δαιμόνια ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὰς ἐρήμους.

Πάψανε νὰ κάνουνε συνάξεις ἐκεῖ ποὺ δὲν ἐπισκοπεῖ ἄνθρωπος, γιατί βρήκανε πιὸ καλά καὶ πιὸ ἀποδοτικὰ τὰ συνέδρια τοῦ παγκοσμίου συμβουλίου τῶν λεγομένων ἐκκλησιῶν.

«Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν» ὁμολογοῦμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεως, ἀλλὰ **δυστυχῶς οἱ κρατοῦντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστεύουν καὶ σὲ ἄλλες «ἐκκλησίες», ποὺ ἔφτιαξαν ἄνθρωποι πονηροὶ καὶ γόητες. «Ἐλεῆμον, ἐλέησον ἡμᾶς».**

<http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/15718-to-pagkosmio-sumboulio-ekklision>